

Eşim
Haklıymış

Davut Can

DAVUT CAN

1973 yılında Mersin’de dünyaya geldi, ilk ve orta öğrenimini Mersin’de tamamladı. Trakya Üniversitesi, Fen-Edebiyat Fakültesi, Edebiyat Bölümü’nden mezun oldu.

Yazar, edebiyat öğretmeni olarak görevine devam etmektedir.

Aldığı NLP kursları ile eğitim ve motivasyon sahasında kendini geliştiren yazar, kişisel gelişim-eğitim kitapları yazarak ve seminerler vererek tecrübelerinden diğer insanların da yararlanması için çalışıyor.

Yayınlanmış Kitapları:

- Başarı Yolunda Gemileri Yakmak
- Başarı Evde Başlar
- Eğitim Evde Başlar
- Mutluluk Bakış Açımızda
- Eşim Haklıymış
- Diyet Nefiste Başlar

İletişim: davut.can.33@hotmail.com

İçindekiler

Giriş.....	7
Aklımın Ucundan Geçmezdi.....	9
Bakış Açısı.....	21
“Senin Mutluluğun” Demek, “Benim Mutluluğum” Demektir.....	34
Uzaklaşan Kalpler.....	40
İletişim.....	44
Neleri Alıyoruz? Neleri Almıyoruz?	60
Mutluluk Algısı	63
Kaybedince mi Anlayacağız?.....	74
Mutluluk: Sevdiklerimizle Güzelliği Paylaşabilmektir	77
Hangi Eş, Eşinin Cehennemde Yanmasına Razı Olur?.....	82
En Büyük Sermaye: Güler yüz.....	102
Sevginin Tanımı.....	109
Hayata Ne Ekliyoruz?.....	114
Sadece Benim Menfaatim	117
Kim O?.....	123
Sıradan Bir Öğrencim.....	147

Düşünceyi Değiştirmenin Yolları.....	151
Değerlerimizle Çatışmamak.....	159
Değerlisin.....	162
Yenilen Kaba Tükürülmez.....	170
Hane-i Saadet.....	173
Rol Model Alınması Gereken Evlilikler.....	179
Güzel Geçinmenin Bir Sırrı.....	181
Canın Hâlâ Tokat İstiyor Galiba.....	183
Aile Saadetinin Püf Noktaları.....	186
Çapak.....	202
Son Söz.....	213

GİRİŞ

Selamün aleyküm, değerli okurlarım. Yeni bir kitapla, sizlere duygu ve düşüncelerimi aktarma imkânı veren Cenabı Allah'a sonsuz şükürler olsun.

Bu kitabı okuyup değerlendiren, değerli büyüğüm Mustafa Külahi Hocaefendi'ye, arkadaşlarım Mehmet Akif Özer'e, Mustafa Gürses'e teşekkür ederim. Allah(cc) hepsinden razı olsun. Bundan önce yazmış olduğum *"Mutluluk Bakış Açımızda"* adlı kitap, hayatın her alanını kaplayan kitap olduğundan "evlilik" konusuna fazla değinememiştim. Hayatın genelinde mutlulukla evlilik beraber anıldığından, evliliği ön plana çıkaran bir kitap yazma ihtiyacı oldu. İnsanın eşyle iyi geçinip geçinememesi, mutluluk kriterini belirler. Mutlu insan, madden ve manen daha verimlidir. Bunu çok iyi bilen Vehbi Koç, fabrikasının birine müdür getireceği zaman, adayı eşyle beraber yemeğe davet edermiş. Yemek esnasında eşlerin iletişimine bakar, aralarında bir problem olduğunu anlarsa, onu müdür yapmazmış. Çünkü eşyle problemlili olan birinin duygu ve düşüncelerinin başka yerde olacağını,

dikkatinin dağınık olacağını, sürekli hata yapacağını bunun sonucunda da fabrikayı zarara uğratacağını bilirmiş.

Bir fabrika sahibi, eşlerin mutluluğuna bu kadar önem veriyorsa acaba bizler ne kadar önem vermeliyiz? Bu konudaki duygu ve düşüncelerimi ve yaptığım araştırmaları yaklaşık on yıldır arşivime attım. Bunları düzenleyerek istifadenize sunuyorum.

Saadetinize bir puan ilave edebilmek dileđiyle...

AKLIMIN UCUNDAN GEÇMEZDİ

“O akşam, eşinin sevdiği yemeği yapmıştı. Masayı güzelce donatmıştı. Birinci sınıfa giden oğlunun ısrarla yemek yeme isteğini ‘Yemekler ailece yenir. Babayı bekleyeceğiz’ diyerek ertelemişti. Eşinin gelme vakti çoktan geçtiği halde bir türlü gelmemişti. Üstelik telefonu da kapalıydı. Can sıkıntısıyla televizyonu açtığında, ekranda kaza yapan bir servis otobüsünün görüntüsü vardı. Bir anda eşinin çalıştığı firmanın adını görüverdi. Ayakta zor duruyordu. Haber spikeri ölenlerin isimlerini okurken eşinin adını duyunca kendinden geçmişti. Gözlerini hastanede açmıştı.

Hayatının o en acı gününün üzerinden üç ay geçmişti. Üç aydan beri, eşinin eve gelip kapının ziline bastığı o saatlerde kapının önüne gelir, elini kapı ziline üzerine koyar, dakikalarca küçük oğluna hissettirmeden gizli gizli gözyaşı dökerdi. Yüreği bir türlü alışamamıştı eşinin yokluğuna.

Aydınlık dünyası bir anda kararıştı. Eşinin daha önce hayatını bu kadar doldurduğunu hiç düşünmemişti. Kaybedince anladı, eşinin bu kadar değerli olduğunu. Eşiyle arasındaki aşk

ipinin kördüğümleştğini, bu kördüğümün çözülmesinin mümkün olmadığını yeni anladı. Kördüğümleşen bu aşk ipinin, bir kaza sonucu, dünyalık kısmının kopuvermesiyle, eşinin mezara kendisininse soğuk dünyaya savrulacağı hiç aklına gelmemişti. Dünya soğuktan artık, hayat da soğuktan; eşi dünyanın bütün sıcaklığını alıp götürmüştü hayatından. Şu andaki düşüncelerine, daha önce sahip olsaydı, eşini hiç üzer miydi? Nereden bilebilirdi 'Allahısmarladık' dahi diyemeden çekip gideceğini? Eğer bilseydi, eşinin her bir ricasını emir telakki ederdi. Sevdiğinin yüzünün asılmaması için her şeyi yapardı. Eşini bu kadar sevdiğini bilseydi, davranışlarıyla ve sözleriyle bu sevgisini daha çok ifade eder, eşine de bunu hissettirirdi ama eşi bu kadar sevildiğini bilemeden gitti bu dünyadan. Tek teselli kaynağı eşinin canlı emaneti olan oğluydu. Allah'a sürekli 'Bana evlat acısı verme.' diye dua ediyordu.

Kapı arkasında bu şekilde gözü yaşlı dua ederken, üst kattaki komşunun kapısına şiddetle vurulduğunu duydu. İster istemez kapıyı açarak yukarı doğru baktı.

Üst komşusu Ahmet Bey, işinden evine dönerken eşinin son siparişi olan iki ekmeği de köşedeki fırından alıp dairesinin kapısına geldiğinde, belindeki anahtarlığı çıkarıp kapıyı açmak istedi fakat içeriden kilitli olduğunu anladı. Zile bastı, biraz beklediği halde kapı açılmadı. Biraz uzun bastı, biraz daha bekledi yine açılmadı. Bu sefer eşinin cebini aradı. Cep telefonunun sesi dışarıdan duyulduğu halde eşi cevap vermiyordu. Bu sefer hem kapıya vurmaya hem de zile basmaya başladı.

Aklına iki gün önce almış olduğu kömür geldi. Biraz ucuzundan almıştı. Acaba ucuz etin yahnisi kara olur misali eşi ve üç yaşındaki kızı kömürden mi zehirlenmişlerdi? Kendisini bir anda suçlu hissetti. Yoksa eşi ve kızı şu anda yaşamıyor muydu? Bu ih-

timal aklına gelince kapıyı adeta yumruklarcasına vurmaya başlamıştı. Saniyeler içinde aklından binlerce düşünce geçti. ‘Daha dün, eşinin kalbini bir hiç yüzünden kırmıştı. Hayat bu kadar kısa olabilir miydi? Kapı yumruklama sesini merak eden apartman sakinleri de kendi dairesinin kapı önüne yığılmışlardı. Aklından kapıyı kırmak düşüncesi geçtiği sırada, çok sevdiği eşi uykulu uykulu kapıyı açivermiş ve ‘Çocuk dışarı çıkmasın diye kapıyı arkadan kilitlemiştim. Çocuğu uyuturken uyuyakalmışım, özür dilerim’ dedi. Eşinin ölmediğine çok sevinen genç adam ‘Önemli değil canım, sen sağsın ya. Birkaç dakika kapıda beklemişim ne önemi var?’ diyerek içeriye adımını attı. Merdiven aralığında bekleyen komşularına, mahcup bir edayla ‘Akşam akşam sizleri de rahatsız ettim, özür dilerim.’ dedi. Apartman sakinleri dairelerine doğru yönelirken aralarında ‘Tam dayaklık kadın. Sen tut içerden kapıyı kilitle, kocanın geleceği saatte bir de üstüne uyu. Madem uyuyacaksın, kapıyı aç da yat. Bunlar adam olmaz. Adam da ne kılıbık adammış, apartmana rezil oldu, bir de eşine ‘Önemli değil.’ diyor. Bunlar erkeklığı de ayaklar altına aldılar.’ şeklinde yorumlar yaparak dağıldılar. Genç adam, eşini ve kızını kendisine yeniden bağışlayan Allah’a içinden teşekkür etti. Eşine ‘Bu akşam yemeği dışarıda ailece yiyelim. Senin hayata dönüşünü kutlayalım.’ dedi. Eşi, şaşkın şaşkın bakarak ‘Ben ölümden dönmedim, sadece vaktisiz uyumuşum o kadar ama madem sen istiyorsun seve seve giderim. Üstümü giyinip hemen geliyorum.’ dedi, neşeyle.

Yukarıda anlattığım olayların benzerlerine günlük hayatta sürekli karşılaşıyoruz fakat başımıza gelmeyeceğini garanti altına almış gibi yaşıyoruz. Her an, her şey başımıza gelebilir. Zaten öyle veya böyle, çok büyük ihtimalle eşlerden biri diğerinden daha önce bu dünyadan ayrılıp gitmiyor mu? Geriye kalan eş, iyi veya kötü anılarıyla baş başa kalıvermiyor mu? Etrafımıza bir bakalım!

“Niceleri geldi, neler istediler.

Sonunda dünyayı bırakıp gittiler.

Sen hiç gitmeyecek gibisin, değil mi?

O gidenler de hep senin gibiydiler...”

Ömer Hayyam

Atalarımız “İki yumak beraber bitmez,” demişler. Babam vefat edeli 25 sene oldu. Cenab-ı Allah anneme hayırlı uzun ömürler versin. Amca ve dayılarımda da durum aynı sayılır.

Eşimizin değerini, vefat ettiğinde mi anlayacağız? Son pişmanlığın faydası yok. Eşini dövmediği halde, hakaret etmediği halde, onurunu incitmediği halde, zamanında eşine karşı yeterince ilgi gösteremediğinin acısını yüreğinde hisseden ve aynı acıyı başkalarının da hissetmesini istemeyen duyarlı bir vatandaş, aşağıdaki ilanla yüreğindeki yangını söndürmeye çalışıyor.

İşadamı Cihangir Hür, 28 Ağustos 2006’da vefat eden eşi için 29 Ağustosta Yeni Asır gazetesinde “Pişmanlık Mektubu” yayınladı. Gazeteye şu açıklamayı yaptı: “Eşimle 25 yıl evli kaldık... İş yoğunluğundan ya da başka bahanelerle eşimle özel günlerde bile bir arada olamadım. Bugün geçmişe baktığımda bunun ne kadar önemli olduğunu anladım. **Kadınlara kendilerini özel hissettirmeyi, onlara iltifat etmeyi ihmal ediyoruz.** Oysa onlar, bizim için her türlü fedakârlığı yapıyor... Ne yazık ki erkekler olarak biraz kabayız. Hayat arkadaşımız eşlerimizi hiç incitmemeli, hoş tutmalıyız... Bu ilanı okuyan belki birkaç kişi, eşlerinin ve sevdiklerinin değerini daha iyi anlarlar. Hayatının bundan sonraki dönemlerinde eşlerine ve sevdiklerine daha çok zaman ayırırlar, onlara iltifat ve jestleri unutmazlar.”

Bizlerin ders alması amacıyla, gazeteyle ilan edilen mektup:

BEYHAN HÜR

12 /02/1956—28/08/2006

**Sevgili Karıcığım,
İlk tanıştığım günden, SENİ kaybedinceye kadar;**

İşe giderken aceleden, işten eve geldiğimde yorgunluktan SENİNLE yeterince ilgilenmediğime,
Sözleştiğimiz saatlere uymayarak SENİ beklediğim zamana,
SEN konuşurken konuyu sonuna kadar dinlemeden sözünü kestiğime,
Doğum ve evlenme yıldönümü kutlamalarının çoğunu "daha sonra"
diyerek, SENİN hazırlıklarını dikkate almadan ertelediğime,
SANA zaman zaman ters ters baktığıma,
Kaşlarımı çatarak hiddetlenip SENİ ürpertiğime,
Özel ilgi beklediğin an ve zamanları fark etmediğime,
umursamadığıma,
Hamilelik ve rahatsız olduğun dönemlerde yeterli ilgi ve şefkati
SENDEN esirgediğime,
Bayramlarda ve özel günlerde SENİN arkadaş ve akrabalarına
benden yapmamı beklediğin kadarını yapmadığıma,
Benim iyiliğim, mutluluğum, sağlığım için dikkatin, itinan ve
fedakarlıklarına yeterince teşekkür etmediğime,
Aslında SANA içimdeki SEVGİMİ yeterince haykırırcasına
hissettirmediğime,

SENİ DOYA DOYA SEVMEYİ ERTELEDİĞİME

PİŞMANIM

ALLAH'TAN RAHMET DİLİYORUM, NUR İÇİNDE OL

Kocan M.Cihangir Hür

(Benim duyduğum pişmanlıklarımı bu yazıyı okuyanların duymaması için,
eşlerin birbirine yeterince ilgi göstermelerini ve
benim EŞİME Rahmet dileyip FATİHA okumalarını dilerim.)

“Sevgili karıcığım,

İlk tanıştığım günden, seni kaybedinceye kadar;

İşe giderken aceleden, işten eve geldiğimde yorgunluktan,

Seninle yeterince ilgilenmediğime,

Sözleştiğimiz saatlere uymayarak beklediğim zamana,

Sen konuşurken konuyu sonuna kadar dinlemeden sözünü kestiğime,

Sana zaman zaman ters ters baktığıma,

Kaşlarımı çatarak hiddetlenip ürperttiğime,

Özel ilgi beklediğin an ve zamanları fark etmediğime, umursamadığıma,

Hamilelik ve rahatsız olduğun dönemlerde yeterli ilgi ve şefkati esirgediğime,

Arkadaş ve akrabalarına benden yapmamı beklediğin kadarını yapmadığıma,

İyiliğim, mutluluğum, sağlığım için fedakârlıklarına yeterince teşekkür etmediğime,

Aslında içimdeki SEVGİMİ yeterince haykırırcasına hissettirmediğime,

Seni doya doya sevmeyi ertelediğime pişmanım.

Allah'tan rahmet diliyorum. Nur içinde ol. Kocan M. Cihangir Hür”

“Görevini yerine getirmemenin vermiş olduğu vicdan yarasına, ne ilacın şifası ne de mazeretin devası çare olur.”

Hazreti Mevlâna

Akıllı adam, bir kez düştüğü hataya bir daha düşmez, ondan daha akıllı adam ise başkasının düştüğü hataya düşmez. Bir iş adamı, düştüğü hatanın ne kadar büyük olduğunu hissediyor ve yüreğinin yangını bu ilanla söndürmeye çalışıyor. Yüreğimiz yanmadan, yakınımızdakilerin değerini bi-

lelim. Yoksa bir ömür boyu, bu yangını gözyaşlarımızla söndürmeye çalışırız yine de söndüremeyiz. Eşimize karşı görevlerimizi zamanında yerine getirmemiz gerekir.

“Görevini yerine getirmemenin vermiş olduğu vicdan yarasına, ne ilacın şifası ne de mazeretin devası çare olur.”

Hazreti Mevlâna

Arabayı tamire götürmüştüm. Yan tarafta, yağmurun altında arabanın lastiğini değiştiren genç adam, benim kendisini duyduğumdan haberi olmadan, yanındaki arkadaşına şunları söyledi: “Dün eşimle geldik. Yağmur yağmaya başlayınca bir kenarda bekledik. Bekleme esnasında eşim ‘Beraber yağmur altında yürüelim.’ dedi. Ben de ‘Sen deli misin?’ dedim. Ben öyle deyince, üzgün bir şekilde ‘İstemiyorsan kalsın, sen de istersin zannetmiştim.’ dedi. Şimdi yağmur altında arabanın lastiğini değiştiriyorum. Keşke dün eşimin isteğini geri çevirmeseydim. O benimle yürümekten mutlu olacaktı. Hâlbuki bugün, patron benim üzerimden alacağı parayla mutlu olacak. Bu dünya nasıl dünya? En sevdiğim insanın isteğini dün reddettim. Bugün sevmediğim insanın isteğini yapmak zorundayım. Bir daha denk gelirse eşimle yağmur altında iliklerime kadar ıslanacağım.”

Gencin hatırasını acı acı dinledim. İçimden “Eşinle gezmek için dışarı çıksan bile tahminim bir daha yağmur denk gelmeyecek ve büyük ihtimalle de yağmur altında beraber yürümeyeceksin. Şu andaki psikolojinle konuşuyorsun. Eşin, tahminim bir yerde yağmur altında dolaşan sevgilileri görmüş ya da izlemiştir. Seni de kendisi gibi düşündüğünden sana teklif etti. Sen de ‘Deli misin?’ deyince, eşinin bütün isteği bir anda kırılıverdi. Sevdiği tarafından reddedildiğinden bir daha da yağmur altında yürümeyi teklif etmeyecektir.” düşünceleri geçiverdi.

*“Sizi bir candan
yaratan ve gönlünün
huzura kavuşacağı
eşini de ondan var
eden Allah’tır...”
(Araf Suresi, 189)*

Az çok hepimiz, günlük hayatta bu delikanlı gibi değil miyiz? Eşimiz bir şey isteyince, olumsuz cevap veririz; ama iş yerinde amirimiz ya da patronumuz bir şeyi emredince anında yerine getiririz. Eşimiz bizi canından çok sever, birçok amir de memurun ayağını kaydırmaya çalışır. Amir, memurunu sevse bile eşinin sevdiği ölçüde sevmesi imkânsızdır. O zaman sevilmediğimiz kadar, değer verildiğimiz kadar biz de değer vermeye çalışalım. Kendisiyle huzur bulduğumuz eşimize huzur vermezsek kime huzur vereceğiz?

Eşimizin bizim için huzur kaynağı olduğunu, bizi bizden daha iyi bilen Cenabı Allah buyuruyor:

“Sizi bir candan yaratan ve gönlünün huzura kavuşacağı eşini de ondan var eden Allah’tır...” (Araf Suresi, 189)

Başka bir mealde “huzura kavuşmak” yerine “mutlu olmak” diye geçiyor. Tefsirde bu ayetler şöyle açıklanmış: “... Hepimizi yaratan, hepimizi yoktan var eden, hepimizi insan olma özelliğimizle bir tarağın dişleri gibi müsavi olarak var eden Allah’tır....İkisinin birbirini tamamladığını biliyoruz... Ne Hz. Havva’sız Hz. Adem ne de Hz. Adem’siz Hz. Havva düşünülemez. Yani eşlik karşılıklıdır... Demek ki evlenmek, gerek kadın açısından gerekse erkek açısından sükûnete, huzura ulaşma sebebidir. Bu gereksinim onların yaratıcıları tarafından fitratlarına yerleştirilmiş bir özelliktir.”

Cenabı Allah, Rum Suresi’nin 21. ayetinde de şöyle buyuruyor:

“Yine O’nun ayetlerindedir ki, sizin için nefislerinizden kendilerine ısınırsınız diye (kendilerinde sükunet bulursunuz diye) eşler yaratmış, aranızda bir sevgi ve merhamet koymuştur. Şüphesiz ki bunda düşünecek bir kavim için nice ibretler vardır.”

Şifa Tefsiri’nde bu ayet şu şekilde yorumlanıyor: “... Yani kadın ile erkek bir araya gelince tamlar.” Hz. Peygamber hadisinde; “Kadınlar, erkeklerin tam ikiye ayrılmış bir parçasıdır.” buyur-

maktadır. Kişinin bakmakta, ilgilenmekte usanmadığı tek şey eşidir, ailesidir. Dünyanın en güzel manzaralı yerinde insan, kalsa kalsa en çok bir iki ay kalır. Daha sonra eşine ailesine geri döner... Huzur kadının sadece teni, vücudu değil aynı zamanda onun ruhudur, her şeyidir. Eğer sadece bedeninde insan huzur bulsaydı eş öldükten sonra da onun cesedinden ürpermezdi. Ama ruh bedenden ayrılınca o sevdiği eşinden insan korkar duruma geliveriyor.

Kullandığımız bir çift ayakkabıdan birinin kaybolması, diğerrinin önemini arttırmaz. Tam tersi biri olmayınca diğer eş de değerini kaybeder. İnce fikirli biri, tren hareket ettiği esnada trene biner. Binerken de ayakkabısının biri, raylara düşüverir. O anda diğer ayakkabısını çıkarıp rayların üzerine atar. Kendisine şaşkın şaşkın bakan arkadaşına “Düşen ayakkabımı bulan, ikisini beraber bulsun ki bulduğu işe yarasın.” der ve hem arkadaşının gönlünü kazanır hem de ayakkabısını bulanın.

Eş olarak yaratılış amacımız: Eğer birinin eş olma durumundaysak ve eş olmaya karar vermişsek, hem kendimizin hem de karşı tarafın değerini artırmaya karar vermişiz demektir. Eşimizin “Huzur ve mutluluk kaynağı” olmaya karar vermişiz demektir. Bizi yaratan Cenabı Allah, her iki insanın birbirlerine bakışını “Huzur ve mutluluk bulacağı varlık.” olarak ayarlamasını istiyor. Eşler birbirlerine bu bakış açısıyla bakmalı, değer vermeli, saygı göstermelidir. Bir esnaf, devamlı kendisinden alışveriş yapan bir müşterisine kötü davranabilir mi? Eşler de birbirlerinin mutluluk müşterileridir. Ama bu mutluluk müşterileri, son yıllarda birbirlerine kötü davranmaya başladılar.

Türkiye’de her yıl ortalama altı yüz bin çift evleniyor. Bunların tamamı, mutlu bir yuvaya sahip olmak ve hayatta daha huzurlu yaşamak için evleniyor; fakat bu çiftlerden yüz binden fazlası, “Keşke bununla evleneceğime evde bekâr kalsaydım. Yanlış eş seçmişim. Zararın neresinden dönülürse kârdır.” diyerek, iflas eden işletmeci gibi evlilik dükkânının kepengini eşinden ayrıla-

rak kapatıyor. Ne oluyor da yüz binlerce insan, hayatlarının en önemli dönüm noktalarından biri olan evliliği yanlış yapıyorlar? Tamam bir kişi yanlış yaptı. Onu anladık. İki kişi yanlış yaptı onu da anladık; ama niçin bu kadar insan yanlış yapıyor? Yüz binin üzerindeki evlilik dükkânı iflasla neticelenip kapatılırken, toplumda çok büyük yaralar açılıyor. Dibe vuran bir ekonomi, çok iyi bir çalışmayla kısa bir zamanda düzeler; **fakat toplumun en büyük kalesi olan ailenin** çökmesiyle oluşan hasarın telafisi kolay kolay mümkün değil.

Müteşebbis ruhlu birçok insan, bir araya gelerek ticari amaçla dükkân açıyorlar; fakat aradan bir iki yıl geçmeden dükkânı zararlarla kapatıyorlar. Kapatma esnasında ortaklar, birbirlerini suçlayarak “İflasımız senin yüzünden oldu. Şu şu hataları yapmasaydın, bu durumda olmayacaktık.” diyerek ağız dalaşına giriyorlar. Bu ağız dalaşı büyüyüp birbirlerini öldürmeye kadar ilerleyebiliyor. Gazetelerin üçüncü sayfasında buna benzer her gün birkaç habere şahit oluyoruz. Bu günlerdeki birkaç manşet şu şekilde: **“Çiçekle kandırdı, bıçakla öldürdü.” “Tartıştığı sevgilisini öldürdü.” “Cinnet geçirip iki çocuğuyla birlikte eşini öldürdü.” “Üniversiteli kız arkadaşını boğdu.” “Aile infaz dedi, küçük oğlu öldürdü.”**

Evlilikte de yüz binlerce insan boşanırken, bunların tamamı çok kolay boşanamıyorlar. Binlerce kadın çok az da olsa erkek ve çocuk boşanmaya bağlı olarak öldürülüyor. Hem de “En çok sevdiği(!)” insan tarafından.

Millet olarak, niçin evlilik dükkânını işletemiyoruz? Niçin iflasla kapatmak zorunda kalıyoruz? Niçin sen-ben kavgasına giriyoruz?

“Ortaklar sadık
oldukça, ben
iki ortağın
üçüncüsüyüm.”
Hadis-i Kutsi

Ortaklı, en küçük bir işletmede dahi ortağın biri diğerine “Bu zarar senin yüzünden oldu.” dediği anda, orada ayrılığın ilk tohumu atılmış demektir. Kullanılan bu cümleyi, muhatap “Sen hatalısın. Sen yanlış yapan bir insansın.” olarak algılar.